

КАРЛ ХАМЪР

ПЕСЕНТА НА САТАНАТА

AMG
PUBLISHING

София • 2013

Съдържание

Предговор от Том Р.	7
Сила, милиони и убийства	9
Справедливите съдници	51
Нацистите и окултизмът	116
Човек или мит	169
Божият град	233
Дисекция на едно произведение на изкуството	279
Антихристът	337
Епилог от автора	409

Предговор от Том Р.

Часът е 4,14 сутринта. Някъде бях чел, че повечето възрастни и болни хора умират по това време на денонощието. Нямам представа дали е вярно. Взирам се в купчината документи, които трябва да прегледам за последен път, преди някой да ги вземе и да напише тази книга след моята кончина.

Моля за извинение, че не мога да разкрия самоличността си. Трябва да предпазя семейството си, приятелите и официалните организации, които през всичките тези години, без да подозират, ми осигуряваха база за дейността ми. Където е необходимо, съм променял имената и на други хора, което заедно с прикриването на собствената ми самоличност несъмнено ще предизвика критики и скептицизъм. Как ще повярвате на мен и на историята ми, ако не знаете кой съм аз?

Отговорът ми е, че всички теми и въпроси, описани тук, могат да бъдат проучени и потвърдени чрез проверка на публикации и архиви или чрез журналистическо разследване. Това би трябвало да предостави достатъчно уверение по отношение на моята почтеност.

Някои от нещата, които прочетете, може да ви се сторят абсурдни, пресилени, объркващи и дори ужасяващи. Това е история за най-ценното съкровище, за материални и нематериални богатства, пред които думите са безсилни; съкровище, което съм търсил упорито и за което някои са готови да дадат живота си и дори да убият. Това е съкровище, заради което могъщите хора, използвайки потайностите на окултния свят, манипулират гражданите и демократично избраните лидери.

Тази книга трябва да се приема за мое наследство, както и карта за откриване на съкровището, въпреки че навярно ѝ липсва неуловимият знак „X“, показващ точното му местоположение. Няма стабилна къща без солидна основа. Ако ме придружите на това откривателско пътешествие, наградата ще си струва.

Силите, които действат тайно, знаят, че най-добрата защита срещу моята история е да запазват мълчание или да разпространяват дезинформация и да я осмиват – техники, които аз самият съм използвал от тяхно име в продължение на много години. Ваш е изборът дали ще повярвате на тази история, или не. Аз направих това, което смятам, че трябваше да бъде направено.

Том Р.

Сила, милиони и убийства

От Ротердам до Лондон

От вонята на пури ми се е повдигало цял живот, още от първия момент, в който капеланът насила притисна устните си към моите. Той беше преценил, че вече съм достатъчно голям, за да се науча да се целувам. Бях на десет години. В началото на 30-те години на XX век баща ми, който работеше като чиновник в пристанищната полиция на Ротердам, често започна да отсъства от къщи за по няколко дни. Майка ми почина млада и аз прекарах по-голямата част от детството си в интернат. Това беше най-ужасният период в моя живот. Бях отхвърлен от всички деца, чиито родители бяха шкипери; моят баща беше обикновен регулатор по корабите, а шкиперите, естествено, не харесваха тези хора. И понеже татко беше противник на родителите на другите деца, през повечето време те ме изключваха от групата. Монахините, които ръководеха училището, поддържаха строг режим, включващ телесни наказания. Никога не споделих това с баща си, макар и да не знам защо. Може би мълчанието ми е било предизвикано от унижението. Когато се обръщам назад, осъзнавам, че именно в това се корени отвращението ми към всичко, свързано с Църквата и религиозните убеждения.

В средното училище на преден план излязоха любовта и дарбата ми към езиците и изкуството. След завършването ми баща ми ме заведе на кратка ваканция в Париж. Най-накрая имах възможността да видя всички забележителни исторически места и произведения на изкуството, за които по-рано

само бях чел. В Париж се срещнахме с един англичанин, приятел на баща ми, съпругата и сина му Джонатан. Човекът очевидно беше заможен, а и с доста превзети маниери и поведение. Джонатан ми беше връстник и от самото начало се разбирахме добре. По време на разходка един следобед през 1939 г. татко ми каза, че има възможност да уча в Лондон. Не можех да повярвам на късмета си. Отпразнувахме го с вечеря и вино. По-късно отидохме на бар. Там баща ми ме запозна с някой си Сефтън Делмър – английски журналист в Париж. Той остана с нас до края на вечерта. Върнахме се в хотела, а аз не можех да скрия възхищението си. Казах на татко, че за служител на ротердамската пристанищна полиция познава доста хора в чужбина. Той ми отговори, че на корабите прекарва повечето време с пътуващи чужденци. Що се отнасяше до него, това беше краят на разговора ни. Аз никога не се съмнявах в баща си, така че не настоявах да науча повече.

С настъпването на 1940 г. вече живеех в пансион и учех изкуствознание в Лондон. По това време Великобритания беше обявила война на Германия заради нахлуването ѝ в Полша, а когато през май разбрах, че германците са нападнали и Холандия, направо побеснях. Бях настроен войнствено и исках да се върна в родината си, за да помогна за защитата ѝ. Чудех се как ще постъпи баща ми. Най-вероятно би искал по всякакъв начин да се включи в съпротивата и саботирането на агресорите, заедно с приятелите и колегите си от пристанището. Отидох при Джонатан и го попитах дали семейството му може да ми помогне да се върна в Холандия. Той обеща да се поинтересува.

Вечерта на 14 май 1940 г. приятелят ми заудря по вратата като луд, крещейки как чул по радиото, че германците са бомбардирали Ротердам и почти са го заличили от лицето на земята. Съобщили, че там бушуват огромни пожари, имало стотици загинали и хиляди ранени. Никога не бях изпитвал такова остро чувство на паника. Не можех да мисля за нищо, освен за баща

си, но нямаше никаква възможност да се свържа с него и да разбера дали се е отървал невредим.

Джонатан ме заведе в апартамента си, за да слушаме радио. Влязох и се опитах да кажа нещо на майка му, но гласът ми се задави в гърлото и заради напрежението избухнах в сълзи. Майката на Джонатан не направи опит да ме успокои, а ме остави хубаво да се наплача. Щом се овладях, тя ми предложи да живея при тях няколко дни, за да не съм сам. Бащата на Джонатан ми каза, че холандското правителство и кралското семейство са пристигнали в Лондон. Не си спомням кое чувство надделя – разочарованието или срамът; холандското правителство беше избягало, вместо да остане и да се бори. Аз може и да се бях сринал, плачейки като дете, но поне не бях уплашен. Бащата на Джонатан ми обясни, че е важно да се предотврати евентуалното залавяне на кралицата и другите членове на кралското семейство, което би могло да доведе до разпадането на монархията. Разумът ми разбираше думите му, но от емоционална гледна точка вътрешно се противях. Бях млад и за мен примирението не беше решение.

През следващите няколко дни се мотаех из „При Оденино“ – ресторант, посещаван от британски офицери, от които се опитвах да науча новини за ситуацията в Холандия. Никой не можеше или не искаше да ми каже нещо по-съществено. Господин Оденино предложи да пробвам в клуб „Бревет“, но и там не постигнах по-голям успех. Докато се мотаех из баровете, Джонатан ме намери и ми каза, че някакъв непознат ме чака у тях. Никаква представа няхах кой може да е той.

Отдохме право в кабинета, където седяха баща му и човекът, който ми беше представен като Франсоа Ван’т Сант – холандец. Джонатан и баща му излязоха от стаята.

Ван’т Сант изглеждаше приятен човек. Сподели, че идва от Ротердам, където работел за градската полиция. Незабавно го попитах, дали случайно няма връзки в пристанищната полиция.